

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1442. usque ad annum 1460

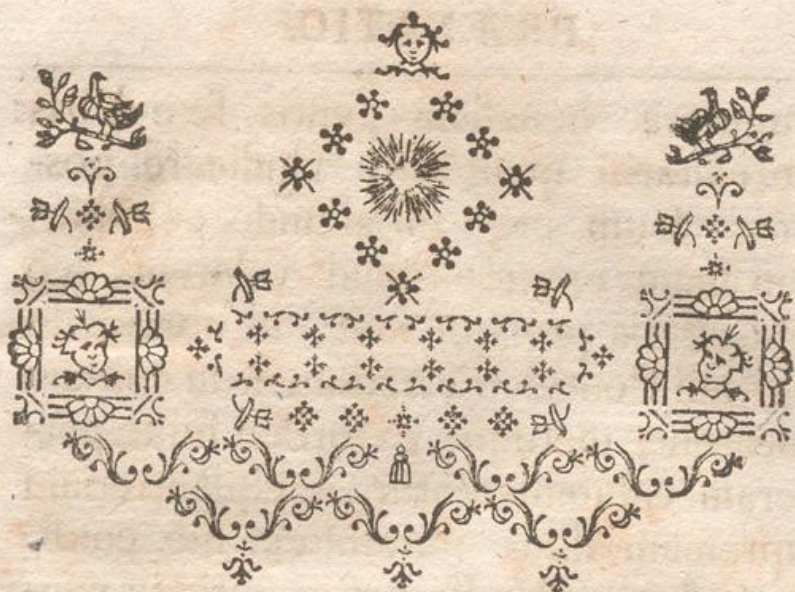
Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118324

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66507)

PRÆFATIO.

Præsens Historiæ Ecclesiasticæ volumen ordine vigesimum octavum tibi, benevole Lector, duo exhibet schismata, unum Basileensium, alterum Græcorum ; hoc severe a Deo castigatum, illud feliciter extinctum. Utrique ferme eadem erat origo, non item æqualis exitus. Prima Basileensis schismatis incunabula erant invidia, atque ambitio, qua incitati quidam Cardinales & Prælati ægerrime ferebant, quod Sedes Apostolica e Gallis rursus Romam translata, indeque præcisa esset opportunitas, qua Pontificatum aucupari, ac supremas Ecclesiæ dignitates, necnon

PRÆFATIO.

pinguiora beneficia gentis suæ Viris hæreditario quasi jure vindicare possent. Cum ergo illi aliunde cupiditatem suam explere haud valerent, eo temeritatis prolapsi sunt, ut non modo legitimi Pontificis electionem in dubium vocarent, metuque extortam fuisse perperam calumniarentur, sed ipsam etiam supremam illius potestatem sub confecto reformandæ Ecclesiæ obtentu constringere, deprimere, ac ferme ad nihilum redigere præsumerent. Verum subverti haud potest Petra, super quam fundata est summa Ecclesiæ, primique Capitis auctoritas; unde nec mirum, quod Basileenses caput suum, quod adversus eam erigere ausi sunt, allidentes misere protriti fuerint. Postquam enim detecta fuit horum rebellium ambitio, brevi, prævalente legitimi Pontificis auctoritate, ac Principum Christianorum zelo, eorum conventiculum dissolvebatur, atque iidem, qui præcipua seditionis capita erant, agnito errore vel ad unitatem Ecclesiæ redire, vel invito supremum in primo ac visibili Ecclesiæ capite auctoritatem, potestatemque

RRÆFATIO.

temque revereri compellebantur. Ita demum membris suo capiti unitis confestim pax, quæ dudum quorundam discessione exulaverat, Ecclesiæ reddita, ac schisma feliciter extinctum fuit.

Alterum autem, de quo impræsentiarum differimus, schisma magis adhuc funestum juxta ac diuturnum erat, suamque itidem originem potissimum trahabat ab unius hominis ambitione & contumacia. Is erat Photius S. Tharasio Episcopi Constantinopolitani Nepos, dignitate Protospatharius, ac Michaeli Imperatori a secretis, vir ceteroquin doctissimus: ast supra modum ambitiosus. Hic primus ab Ecclesiæ Latinæ gremio totum pene Orientem avulsit, ac schisma, erroresque suos inde pullulantes in omnem Græcorum posteritatem propagavit.

Equidem jam inde a quarto & quinto sæculis aperto huic schismati præluserat Constantinopolitanorum Præsulum ambitio; cum enim Constantinus Magnus Imperii sui sedem Roma Bizantium transtulisset, Græci adeo Imperatoris sui præsentia inflati erant, ut pri-

PRÆFATIO.

mæ Sedis auctoritatem annexam censerent loco, ubi eorum Cæsares residerent. Unde factum, ut neglecto Christi instituto, quo Sedes Petri ceteris omnibus antepolita fuit, ipsi Constantinopolitanam Ecclesiam suam præferrent, quamvis eorum Episcopus tunc temporis nequidem Patriarcha esset. Creverat gradatim horum cupiditas; anno enim Domini super trecentessimum octogesimo primo in id incubuere, ut Episcopo Constantinopolitano secundum a Romano Pontifice locum assererent (*) licet Apostolica Sedes reclamaret. Ast ne hoc quidem contenti, Anno salutis quadringentesimo eundem Episcopum dignitate parem Romano Pontifici efficere nitebantur (**). Nondum hic steterat horum Præfulum ambitio; quippe sub finem sæculi sexti Joannes IV. Constantinopolitanus Episcopus sese *Oecumenicum*, hoc est, Orbis terræ Episcopum sive universalem, ac in dignitate

(*) Vide Canonem V. Concilii Constantinopolitani I.

(*) Id patet ex actione decima sexta Synodi Chalcedonenfis.

PRÆFATIO.

gnitate primum inter Episcopos sese nominare ausus fuerat. Hanc novitatem S. Gregorius I. tanquam blasphemiam instituto Christi Domini adversam damnabat, eo quod in octo Conciliis Oecumenicis, quæ in Oriente celebrata fuere, constanti fide Romanæ Sedis Primatus, atque auctoritas reliquis omnibus supereminens, S. Petri Successoribus asserta fuisset.

Denique Sæculo nono aucta indies superbia in apertum schisma prorupit; cum enim Photius homo laicus in sedem Constantinopolitanam inique intrusus esset, eum non modo quinque diversa Concilia damnarunt, sed etiam Nicolaus Papa coacto Romæ Concilio sacro fulmine perculit, atque S. Ignatium Sedi suæ restituit. His Photius in rabiem actus, omnia modestiæ repagula fregit, atque adversus Romanæ Ecclesiæ doctrinam adeo petulanter insurrexit, ut eidem multa, eaque vel falsa vel frivola crimini verteret, necnon in ipsum quoque Nicolaum Pontificem anathematis sententiam pronuntiare præsumeret. Cum vero ambitiosissimus infausti hujus schismatis

PRÆFATIO.

promotor per triginta ferme annos infano prorsus furore contra Romanam Ecclesiam, sedemque Apostolicam debacharetur, demum a Leone IV. Constantinopolis Imperatore, qui *Philosophus* cognominabatur, e Sede Patriarchali ejectus, ad Monasterium Armenorum relegatus fuit, ubi circa annum Domini octingentesimum nonagesimum primum, ut conjicit Abbas Fleury, (*) periit, quo autem mortis genere ignoratur.

Ejus tamen obitu dissensionis semina nullatenus extirpata videbantur; quippe sub annum a Christo nato nongentesimum octogesimum primum Photii schisma recrudit, ac quarto decimo post anno Græci encyclicam illius epistolam adversus Romanos Pontifices editam denuo receperunt. Cum vero Michael Cæularius Anno Salvatoris millesimo quadragesimo tertio Constantinopolitanam Sedem iniquis prorsus mediis invaderet, summum Pontificem sceleris vindicem metuebat; hinc novos errores prioribus adjecit; ipse tamen, postquam eo temeritatis devenerat, ut etiam Leonem

(*) Lib. LIV. Historiæ Ecclesiasticæ §. XIV.

PRÆFATIO.

nem IX. Papam, qui ad flectendam ejus pertinaciam nihil non agebat, anathematis sententia percellere auderet, ab ipso Imperatore sede sua ejectus est. Nihilominus schisma totis viribus propagare adeo non destitit, ut etiam impii illius conatus in Græcorum animis odium ac dissensionem a Romana Ecclesia diffunderent usque ad annum Dominicæ Nativitatis millesimum ducentessimum quartum, quo Deus Ecclesiæ suæ vindex paterna adhuc castigatione proximo Regni gentisque excidio, ac debitæ rebellionis pœnæ prælusisse videbatur. Tum enim Latini Constantinopolitanam urbem armis suis subegerant, ac Orientale Imperium sub Balduino annos sexaginta & unum sibi vendicabant, non sine ingenti Religionis, atque animarum fructu; quippe toto illo tempore non pauci errore deposito ad Ecclesiæ sinum revertebantur, ac postea in Lugdunensi Concilio (*) Romanæ Ecclesiæ sese adjungebant. Verum vix novem anni

a 5 effluxe-

(*) Græci Anno Domini millesimo ducentesimo septuagesimo quarto in hac Synodo sese Latinorum Ecclesiæ aggregabant.

PRÆFATIO.

effluxerant, cum Græci rursus ad vomitum reversi, jam severiori atque extremo irati Numinis flagello plecti inciperent. Imminebat enim cum ingenti exercitu Constantinopolitanæ urbi Mahometes II. Turcarum Imperator; idque ab inscrutabili Dei decreto ideo factum haud temere conjicimus, ut urbs illa, cum esset rebellionis caput, nunc vel ceteris pœnitentiæ, vel promeritæ ultionis exemplum fieret. Enimvero Græci interitus sui metu perculsi, ac calamitatibus undique pressi, malorum causam atque originem sedulo amovere, tandemque saniora sequi videbantur. Confluunt Constantiam, indeque Florentiam contendunt, atque ipsemet Constantinus Imperator, ceterique Orientales Florentinam Synodum pro reddenda unione coactam accedunt, quinimo veritatis pondere pressi, ac argumentorum vi, ex proprio suorum judicio devicti, agnitos errores suos detestantur, abjectoque schismate se Apostolicæ Sedi subjiciunt. Cum autem horum schismaticorum perfidia usque adeo cresceret, ut rursus ad errores, quos quatuordecim omnino vicibus

PRÆFATIO.

cibus agnoverunt, atque ejurarunt, perjuri redirent, nullisque summorum Pontificum monitis, imo ne ipso etiam sat luculento Nicolai V. Papæ excidium annuntiantis vaticinio ad Romanæ Ecclesiæ finem revocari possent, Deus justus Judex sterilem hanc ficum excindere decrevit; ut autem magis manifesto divinæ ultionis indicio pertinax eorum error de processione Spiritus Sancti, & discessio a Sede Apostolica plecteretur, æternæ mentis consilio factum, ut ipsa Feria tertia post octavam Pentecostes Constantinopolis, Sedes Orientalis Imperii, a Turcis caperetur, & Græci a fide deficientes infidelium mancipia fierent, ubi etiam omnis non modo profana, sed & sacra potestas atque auctoritas eisdem adeo sublata fuit, ut propudioso servitutis pretio Constantinopolitanum Patriarchatum a Turcis redimere, atque emendicare cogerentur, eaque sedes, quæ Matri suæ uniri recusabat, jam continuis, violentisque Patriarcharum intrusionibus sæde scissa, ne unam quidem Synodum cogere posset, cum tamen post septimam Synodum plusquam decem genera-

genera-

PRÆFATIO.

generalia Concilia celebrasset Sedes Apostolica.

Ex utriusque schismatis fato, atque historia abs dubio observabis, benevole Lector, I. quod Regnorum tranquillitas turbetur, imperia evertantur, cuncta ingentibus omnino malis ac calamitatibus susdeque vertantur, quoties submissio, atque obedientia summo Pontifici debita subtrahitur, ac perfida ab Ecclesia Romana discessione suave jugum excutitur II. quod quamdiu unio filiorum cum Ecclesia Catholica Matre nostra, ejusque supremo capite conservetur, tamdiu etiam publica quies, regnorum salus, ac populi prosperitas non interrupta serie floreat, novisque incrementis invalescat. Ruperant Basileenses charitatis vinculum, & proh dolor! quantis malis confestim integra Regna & imperia involvebantur? Rediere iidem ad gremium Ecclesiæ, & quantocius optata quies rediit, malorumque finis appropinquavit. Defecerant a Sedis Apostolicæ obedientia Græci, & ad quantum miseriarum cumulum prolapsi sint, nemo est, qui ignorat; cum vero adhuc
dum

PRÆFATIO.

dum in schismate suo obdurati persistant, merito sine ulla auxilii spe Constantino-politano, & Græco imperio, fide orthodoxa, omnique splendore privati hodie dum existunt.

Præterea retro acta, præsensque ætas nos docet nunquam Regnorum pacem ac tranquillitatem turbatam, vel bella, seditiones, tumultus, aut persecutiones inter Christianos fuisse exortas ex eo, quod fideles in fide & obsequio Romanæ Ecclesiæ, summi Pontificis constantes permanerint, aut ejuratis erroribus ad Ecclesiæ gremium redierint. Cum tamen econtra, quotiescunque Regna, Republicæ, vel urbes aut a vera fide defecerant, aut a summi Pontificis obedientia recesserant, etiamsi specioso, cunctisque hæreticis ac rebellibus communi prætextu reformandæ Ecclesiæ, aut abusus tollendi obtentu usi fuissent, nihilominus mox ubique omnium scelerum libertas, bellorum furor, regnorum devastatio, ac innumeræ propemodum calamitates exortæ fuerint, quæ tamdiu integras Regiones divexarunt,

PRÆFATIO.

runt, donec rebelles filii ad finum Matris suæ reverterentur.

Ex hoc igitur velut ex luculento indicio dignosci potest schola Christi a Synagoga diaboli; in hoc enim cognoscuntur Christi discipuli, si charitatem invicem habeant, & membra capiti suo unionis vinculo adhæreant. Si enim, qui cum Christi Ecclesia, ejusque Capite non colligunt, dispergent, regnumque eorum in se divisum desolabitur. Hæc paucis observare placuit, velut præcipuum juxta ac copiosum Historiæ Ecclesiasticæ fructum, quem prudens Lector ex Græci ac Basileensis schismatis fato, ac præsentis voluminis lectione colligere poterit.

CON.